

Orientacions

SETMANARI CATALÀ

LLEIDA 13 DE GENER DEL 1936

Any I - Núm. 1

Redacció i Administració: Major, 80 - Telèfon 1919

L'ofensiva de la joventut

Jo no sé si tenen o no raó, els qui asseguruen que no cal esperar grans coses de les promocions que s'incien ara, en l'exercici de l'activitat política. Política en el sentit més noble, es el de dotar a un poble d'un ideal creador i cercar els camins que portin al triomf d'aquest ideal. Hi ha escriptors descoratjadors? Tal vegada, alguns.

La duresa de la vida, en primer terme, crea una atmosfera no pas gens sabrosa. El jove que es passa uns anys a la Universitat, moltes vegades a costa de grans sacrificis, surt sovint, sense una esperança de poder exercir amb eficiència els coneixements adquirits. En les arts manuals, en el comerç, en la indústria, no hi ha manera de fer lloc als joves adolescents, encara que una necessitat ineludible els obliga a guanyar se el pa. Són en nombre extraordinari, els homes que en l'edat que hauria d'ésser la més riallera, la més fèrtil amb esperances, la crueltat de la vida els llença a la desesperació. Res pitjor que a xò. Desesperança, pessimisme... els consumidors d'energies per essència. Un instant de pessimisme es pitjor que unes anyades de treball. Amb la cara lassada, no pas del treball, sinó del renunciament forçós al treball, es un senyal que en els observadors de masses pot recolzar la convicció de que no cal esperar gran cosa de les modernes promocions. Una situació així, interessa, només, que als agitadors de multitud que trasllatjen tota la farsa política damunt de la carn flagelada de l'home que es baralla amb la penúria. Per això, en l'agitador no hi trovarem mai el constructor de riquesa que somniï amb una pàtria cada dia més pròspera, sinó al crític, l'acusador de les injustícies i de les malvestats. A l'agitador no li convé que la misèria desaparegui, sinó tan sols que canviï de mans. Altrament, si la misèria emmudís, l'agitador hauria acabat la seva feina, puix que no hi hauria manera humana de trobar un auditori. Perdoni el lector aquesta digressió que li haurà pogut semblar una desviació del tema. Deiem que la joventut es bon xic escèptica. Veu el futur plé d'ombres i

Cornem-hi

Reprenem avui la comunicació interrompuda des del dia que deixà de sortir LA VEU DEL SEGRE. Era necessari restablir el diàleg amb el públic i per ço avui la Joventut de «Lliga Catalana», ofereix aquest modest Setmanari.

El periòdic, és el portant-veu d'un partit que fa ressonar les paraules, que sense aquest mitjà, quedarien ofegades en l'intimitat de la llar. El periòdic, porta a la gran llum del carrer i de la plaça, les idees, els projectes i les realitats, que si no fos per la lletra impresa, quedarien tencades dintre dels cenacles polítics. L'altaveu és necessari, per tal que arribin a oïdes del gran públic, les normes directives, les paraules d'encoratjament en les hores de lluita, el cant de victòria i també les serioses reflexions després d'un contratemps. Per ço, avui enviem aquesta fulla a recórrer els carrers i a dir paraules de veritat i sinceritat.

Els persuadits de la bonesa del nostre programa; hi trobaran en les seves columnes, un resó del que tenen dins del cor i del cervell.

Els contraris de bona fe; hi llegiran un desengany o un nou element de judici, i els enemics a ultrança, una censura enrahonada i un fre contra la difamació i contra l'us d'armes menys nobles.

I la gran massa del públic, que no sent ni fred ni calor i que pel seu nombre és la que cantant la balança en totes les eleccions; que no vingui pas a cercar-hi, i conradament no podem oferir.

LLIGA CATALANA, té una història i té uns llibres que són el seu còdic polític. La història és del domini públic; els fets són més eloqüents que no pas les paraules. Els llibres UN PARTIT I UNA POLÍTICA i DOS ANYS D'ACTUACIÓ, són transparents i d'una diafanitat del tot mediterrània. D'aquests llibres hem de posar nostra doctrina política.

LLIGA CATALANA no promet el que no podria complir. No farà propaganda amb la promesa de cases i hortets; no dirà mai que si ella governa, els fills de Catalunya no faran el servei militar fora de la seva terra; tampoc parlarà de repartiment de terres robades, ni d'excepció de tributs.

No dirà que si governen els seus homes, ja no cauran pedregades, ni vindran dies rufols, ni plagues al camp, ni epidèmies al bestiar.

El fer promeses que no es poden complir, ho deixa per a els demàgogs o els inconcients.

LLIGA CATALANA no té inclinació a les dictadures i sols alguns dels seus homes més distingits, encara en guarden el record de persecucions injustes.

LLIGA CATALANA no creu cap messianisme polític i té la persuasió de que del poble ha de venir la salvació, i no d'un home per excels que sigui, car no admet el poder taumatúrgic d'una forma de govern o d'un sistema polític. Segons el pensament del gran Rei En Jaume: «bon poble fa bon Rei»; creu que bon poble fa bon govern, i per ço LLIGA CATALANA ha treballat sempre per la dignificació del poble i de tots els instruments de la democràcia perquè té la seguretat de que no existirà mai pau durable si no té per garantia la multitud ben educada política i socialment.

Venim doncs a continuar la tradició de LLIGA CATALANA. Combatuda per l'esquerra, combatuda per l'extrema dreta; té la consagració de l'odi, que ennobleix.

Arribem en moments crítics i arribem embolcallats amb les boires gebrades i fuetjats per les ventades de l'hivern, símbol de lluita i element de fortitut com escriu el poeta Costa i Llobera:

Benvingut sia el temps aspre! amb ell revenen
les energies de l'esforç, que importen
per enaltir tot ideal en lluita,
que és llei de nostra vida.

Aquest és el nostre ideal: un ideal en lluita, que és llei de nostra vida.

perd les esperances per la lluita. D'aquí que s'accentuï cada dia més la tendència a la burocràcia, manera fàcil de disposar d'un mitjà que assegura una vida arreglada, sense preocupacions i sense perills. Nou motiu que als observadors pot certificar la poca confiança en les modernes promocions. El buròcrata rares vegades s'enginya per a noves iniciatives i un món sense aquest afany de renovació, que significa la florida d'iniciatives, difícilment podrà rodar amb gaire exuberància.

He intitulat aquestes notes de «L'ofensiva de la joventut». Es en mi una convicció que la millor defensa es l'ofensiva en tots els fronts. La joventut, tots aquells que no podem avenir-nos ni amb l'estat actual de coses, n'estem disposats a deixar-nos encerclar en l'atmosfera enrareda que es respira a totes bandes, devem convertir-nos en cavallers d'una nova croada que doni una franca desmentida a tot allò del qual s'ens acusa. Ni ésser instruments dels professionals de l'agitació, ni víctimes dels pocs escrupulosos que mercadejen amb les llàgrimes i la suor del qui pateix i treballa. Tan mateix, les joventuts s'han començat d'adonar del que podem realitzar amb un treball intel·ligent i decidit. Els nuclis de joventut que van creixent arreu del món signifiquen, no hi ha pas dubte, una renovació de mètodes i una revolució en tota la concepció de la vida.

Admeto que el fet fins ara per les joventuts no ha obert un sol profund però, cal convenir en que els grans moviments quan surten a la superfície, fa molt temps que s'han incubat en l'entranya invisible. Es quelcom semblant als volcans.

L'ofensiva de la joventut solcarà la podridura del món modern. I en dir això, no pensem amb els histerismes dels que vestelxen uniforme gris, negre o roig; i no compartim, ni llurs punts de partida, ni llurs punts de terme. La nostra trajectòria es oposada a la seva. Els nacionalismes racistes, ens semblen la quinta essència del materialisme històric. Els camins de l'espiritualisme ens son més atractius. I qui diu esperit, diu llibertat. Llibertat que es l'aníspoda de tots els nacionalismes que pul·lulen per Europa.

Marcel·lí MORETA

Les Joventuts, enfortiment de Catalanitat

A l'afirmar que les Joventuts són l'enfortiment del catalanisme, vull dir de que aquest enfortiment de catalanitat solament poden donar-lo les Joventuts de Lliga Catalana. Car, les altres joventuts que puguin militar en altres partits polítics que no siguin com Lliga Catalana, no poden donar un rendiment de catalanitat degut, ja que, per a donarla, per a inculcar-lo i per a defensar-lo, primerament cal que aquestes joventuts hagin estat educades dintre l'escola de la Lliga; ja que, en aquesta escola, per excel·lència, és on podem trovar-hi aquella preterititat política que, al començ de la seva joventut, entre altres polítics del catalanisme històric, Francesc Cambó, el verb actual del catalanisme, començà aquella carrera política que tant profitosa ha estat i que encara promet molt, per a fer de Catalunya la pròspera capdevantera del regionalisme espanyol. I, per els principis i postulats de Lliga Catalana, hom pot donar-se compte de que un sinònim existeix en els nostres ideals pàtria.

La continuïtat de l'actuació de Francesc Cambó, davant de Lliga Catalana, com a líder i com a home intel·ligentíssim, te que reflexar a la pensa de les nostres joventuts. Aquestes, per llur escola, són les que, el dia de demà, tenen que anar reemplaçant els que cal que reposin, de la tasca de catalanitat que amb tant feixuga activitat han vingut suportant. Cal que es vagin preparant per a preparar també. Cal que, amb la seva activitat política, vagin fent una tasca de proselitisme que no tingui fi ni repòs. Mirar de no cobejar pas l'encimbellament massa ràpid del grup o de l'individu. Cal esperar. L'encimbellament ràpid ha portat greus conseqüències per a Catalunya.

I les joventuts de Lliga Catalana tenen que suportar aquesta tasca, encar que tota ella representi un feixuc suport de forces, moral i materialment.

Les nostres Joventuts, entortides per a enfortir, són unes Joventuts completament distanciades de les joventuts hipertrofiades per un fals entusiasme nascut de faisó massa paradòxica. Les altres joventuts que es convertiren víctimes d'un entusiasme completament desconegut per ells mateixos, són aquelles joventuts que, en vers de contribuir a la pujança catalanista i a la construcció definitiva de nostra Autonomia, en una nit de follia que ni sabien el perquè ho féren, eren les que enderrocaven tot ço guanyat, sembrat per Lliga Catalana i mal recollit per aquest partit tant anticatalanista com és Esquerra Republicana de Catalunya.

Aquelles joventuts integraven una força política de la qual n'estava absent el catalanisme pur. El catalanisme és un acoblament de virtuts ideològiques, el qual rebutxa la coacció i la violència. El verdader catalanisme es una cosa natural i inefable. Cal viure'l per a comprendre'l; cal comprendre'l per a defensar-lo. I, per a totes aquestes virtuts d'acoblament pàtri cal que hom, abans de llençar-se a la aventura patriòtica, si amb aquest sentit vol defensar Catalunya, passi per l'escola de la Lliga, on hi han els mestres veritaders del catalanisme pur.

Amb tot, però, aquests darrers cinc anys sembla tanmateix de que una força política de dintre Catalunya s'hagués volgut atribuir una pujança que no era pas tal pujança. Sembla també, de faisó dinàmica, que aquest partit hagués fet, del catalanisme, una patent d'esquerisme. Però aquest partit, al fer-ho així no es donava compte de que, no solament solcaba els fonaments del seu partit, sinó que contribuïa a enderrocar l'Autonomia de Catalunya.

Un orgull massa accentuat pert

part dels homes d'Esquerra Republicana de Catalunya; per part d'aquest partit també cal tenir en compte l'apèndex de governament en que dalien. Cal remarcar també per part dels mateixos histriots del catalanisme (?), la seva dèria d'augment de una burocràcia retribuïda per fins partidistes; altrament cal tenir en compte les sinecures de que disfrutaven, succió en perjudici a l'Erari català. En resum: que cometeren el greu pecat de posar Catalunya al servei del seu partit, quant ignoraven de que Catalunya és una formació geogràfica que, per els sentiments de que està banyada, poc podia romandre gaire més en mans dels que n'eren uns aprofitats.

Jo solament voldria que hom m'indicés quins homes són, dintre aquest partit hipertrofiat, que han despuntat pel catalanisme. Voldria que hom m'indicés quins mèrits de catalanitat els poden afavorir. I, en conseqüència, quant ja donàren prou de llur actuació, podem fer un balanç general amb tots aquests apartats. Adaptació d'unes lleis que fugen de l'òrbita de Catalunya, si tenim en compte els costums i tradicions que sempre ens han assistit. Volguer adaptar a Catalunya, unes doctrines elles mateixes es contradueixen si és que per damunt de Catalunya i el catalanisme hi posen Karl Marx i el marxisme. L'atracció dels elements que constitueixen la massa importada de províncies no poden ser pas una garantia de catalanitat si tenim en compte de que Esquerra Republicana de Catalunya ha estat sempre sostinguda per aquella diversitat de regionals—no regionalistes—que a Catalunya hi veieren l'únic baluard de sosteniment i de progrés per a la classe obrera.

I, darrerament, quant hom s'esgarrifa més, és quant es dona compte de que Esquerra Republicana, Estat Català i Unió Socialista de Catalunya, i darrerament l'Acció Catalana descatalanitzada d'ençà l'entrada del fracassat historiador Tarragoní, Rovira i Virgili, tenien unes joventuts sense preparació i sense consciència completa del que es el catalanisme. I, per això, aquestes joventuts, si haguessin estat educades a l'escola de la Lliga, aquella catastròfica nit del 6 d'octubre, en vers d'anar se'n a cercar el fusell als seus corresponents Centres, per tal d'atemptar contra Catalunya, amb una formació perfecta, solament haguessin romàs a casa seva i meditar ço que representava Catalunya en aquells moments de dolor i follia. I, mentres les joventuts no és comportin amb serenitat, no poden pas integrar cap organització política, ja que, de formar-hi part sens volguer cancenbir els principis formatius de nostra doctrina s'exposen a que, en vers de treballar en favor del catalanisme solament vagin de dret a lesionar els sentiments pàtris.

I les joventuts són la avantguarda del nostre moviment. Amb elles els nostres homes tenen format un baluard d'on poden sortir-ne els seus substituïts. Els altres partits que es vagin refiant de les joventuts catalanes; Lliga Catalana va avençant amb l'obra d'educació de les joventuts catalanistes. No és igual ésser català com catalanista. De Català o éra, a soc arrel, el furibunt Ferrer i Guàrdia, sinònim de destrucció i negació pàtria. Francesc Cambó, ultra català és catalanista, i per això que avui, cambronista ja podem dir que és sinònim de catalanista.

Endavant Joventuts de Lliga Catalana de Lleida. No hi ha que decaure. Vosaltres sou l'enfortiment del catalanisme que, junt amb les d'arreu de Catalunya, sou els cridats a regir els destins de la Pàtria, ja que sou els homes catalanistes del demà.

Adéu siau.

Didac de SEGARRA.

La clivella tràgica

Ja hem començat pràcticament el període electoral. I dic «hem» començat perquè l'espetic incivil de l'odi en la seva forma més plebea i més abjecta s'ha avançat a tots els textos legals.

M'esgarrifo cada vegada que es veuen venir eleccions. La campanya electoral, tal com la fan aci sobretot certs partits, és el desfermament de les passions més violentes i l'abocament de les grolleries més repugnants del llenguatge. No es té cap consideració ni a la veritat, ni a la justícia, ni al valor de les persones, ni als mèrits contrets per elles davant la Pàtria o la cultura. Es adversari? Doncs tots els trets, tots els dardells inflamats contra ell. S'obre una suspensió de la llei moral: durant un període, ni la injúria, ni la mentida, ni la calúnnia no es tindran per il·lícites. Talment hi ha certs partits que deuen tenir molt poca confiança en la seva raó, quan acuden quasi exclusivament a procediments tan reprova-bles.

En la lluita que s'acosta, tot fa preveure que aquest mal s'agreuja. No lluitaran partits amb partits. Lluitaran dues Espanyes, dues classes aspirants a una dictadura més o menys dissimulada, dues passions d'ordre religiós. L'objectiu de la lluita, en un dels bàndols, si no en tots dos, serà guanyar net o brut, per tal d'esclafar l'altre. Perquè «l'altre» és la condensació de tots els mals. Quan les lluites polítiques només són polítiques, el joc net i el respecte a les persones, i àdhuc als partits, és possible, perquè hi ha un ideal comú a les fraccions bel·ligerants. Quan la política s'hipertrofia fins a voler ho judicar i simbolitzar tot i s'enfronten dues sectes que mantenen la contradicció mútua en tots els aspectes de la vida, des del religiós fins a l'econòmic, com s'esdevé avui a Espanya i a França, el joc no pot ésser una contesta civil, perquè cada bàndol considera que l'altre cau fora de tota civilitat; ni una palestra patriòtica, perquè cada meitat en lluita creu que l'altra meitat con fora de tot patriotisme. Llavors la baralla de caníbals és inevitable. Ací ja ha començat. Ja ha espetegat, des de les columnes d'un diari orientador de multituds, un «morí», paraula infame, qualsevol, nom de persona que vingui al darrera. I a l'altra banda, un home representatiu ha tractat per segona vegada de materialistes uns homes que han impulsat la creació i la creixença d'una cultura, no pas mancada de l'element religiós, i un altre ha intentat analitzar amb comptagotes la qualitat de les sangs, per a desmostrar vanament que la seva és més pura.

A França, aquesta tràgica clivella moral que parteix la pàtria en dues ja ha causat avalots mortífers i no hi ha cap seguretat que no torni a causar-ne. A Espanya, no és més net de sang el sol de la pàtria comuna. Quan els esperits han arribat a aquestes tensions passionals, una lluita electoral feta sota el signe del Bé i el Mal absoluts—pretesos absoluts—no pot fer preveure, fora que es produeixi un miracle, sinó explosions de rancúnia i

atemptats contra totes les salvaguardes que la llei divina i la humana han posat entorn de la vida i la fama de les persones. Portar a la categoria d'absolut una cosa tan essencialment relativa com la política és un joc perillosíssim.

¿I quina garantia poden oferir de posseir la veritat i la justícia absoluta en tots els ordres unes agrupacions aplegades per interessos materials, per recomptes de forces, per ideals terrens, algunes vegades per incompatibilitats personals? Si repassem els programes de les dues grans coalicions, tant a França com a Espanya, veurem que pertot es proclamen ideals legítims, bé que, de vegades, esterilitzats per la seva amputació de l'arbre d'on han rebut naixement i vigoria. De l'una banda us inviten a defensar l'ordre, a barrar el pas a la revolució; de l'altra banda, a salvar la llibertat del perill feixista, a eliminar la guerra, a defensar el paquotidià dels treballadors. Fins aci, tots tenen raó, perquè no costa gens de trobar temes de justícia que estirin l'adhesió de la gent. Però després hi barregen la religió, i us trobeu que, si voleu defensar la religió a les urnes, heu de combatre aparentment causes tan justes com les esmentades, a les quals nosaltres, catalans, hem d'afegir la de les reivindicacions irrenunciabils de la nostra terra, que aquest afany malsà de referir tots els plets a la qüestió religiosa també ha volgut convertir en lema d'una de les dues meitats abraonades.

¿Per què esbocinar d'aquesta manera les ànimes i les qüestions, i no estudiar els problemes sense prejudicis de dreta ni d'esquerra, de tradició ni de revolució, en l'ur objectivitat indeformada? ¿Per què aquest afany de soldar en un sistema en fons només religiós o lliurepensador, solucions de problemes que no tenen res a veure amb ell? Així s'aconsegueix de comprometre ideals i creences sagrades, carregant los l'odiositat d'actituds injustes, o la responsabilitat de fracassos deguts a errors o defectes purament humans. No em convencere mai que jo, per catòlic, hagi de votar contra la forma republicana (ni contra cap altra), o contra l'Estatut, o contra la Lliga de Nacions, o a favor del feixisme. Guanyaria molts dies de perdó l'home que sabés desvincular aquests problemes i fer-los resoldre cadascun amb la seva exclusiva llum pròpia.

I més en guanyaran els nostres polítics i els nostres periodistes si davant les eleccions que s'a osten, saben fer un seriós exàmen de consciència, i vèncer les pròpies impetuositats, abstenint se de violències de llenguatge i, ço que és més difícil, de respondre a les d'altri.

Ni els ideals de dreta, ni els d'esquerra, no hi guanyaran res en la caiguda del país en un canibalisme endèmic. I àdhuc, quant a l'eficàcia d'una victòria electoral assolida amb aquests mitjans, totes les reserves són obligades. Cap ideologia, cap partit, cap ideal, no es pot sentir en ferm damunt un poble que només obra per moviments reflexos.

Carles CARDÓ, Pvre.

Informació Nacional i Estrangera

La propaganda política

Discurs del Sr. Maura

Madrid.—Al Palau de la Música se celebrà l'acte organitzat pel Partit Republicà Conservador, fent us de la paraula el senyor Maura, que va explicar la tramitació de la crisi del desembre i també el perquè de la seva unió amb les dretes.

En acabar el seu discurs fou objecte de una gran ovació.

El discurs de Gil Robles

Córdoba.—Al Gran Teatre feu us de la paraula el senyor Gil Robles, que va explicar la tasca que ha desenvolupat el partit de Acció Popular des de el Poder i també tracta de la qüestió política des de les eleccions del any 33.

Lliga Catalana

Barcelona.—A l'Ateneu Democràtic Regionalista del districte I, es celebrà un acte presidit pel senyor Soler de Sojo, fent us de la paraula els senyors Pau Roig per les Joventuts, Ferran de Segarra, conseller de l'Ajuntament, que glosà la tarca de la Lliga comparant-la amb la desenvolupada per l'Esquerra, a continuació parla el senyor Soler de Sojo que disertà sobre la situació actual, el públic que omplia el local aplaudí amb entusiasme els finals dels parlaments.

Barcelona.—En diferents locals de aquesta ciutat han celebrat mitjans, diversos partits polítics de Barcelona.

Vista d'una causa

Madrid.—Ha comensat la vista de

la causa contra els atracadors del camió de l'Ajuntament de Madrid, els quals es varen apoderar de un milió i mig de pessetes la causa durarà alguns dies, sent la impressió de que seran condemnats d'acord amb les peticions del Ministeri fiscal.

Notes de l'Institut contra l'atur forçós

Barcelona.—Ha estat tramesa a la premsa una nota del Director de l'Institut contra l'atur forçós en la que es contesta a la campanya que es fa contra aquesta institució i en particular es desfan totalitàriament les acusacions que sense fonament ha fet el que fou secretari de l'esmentat Institut senyor Grau i Ros.

Es lamenta finalment per no haver-se pogut concedir ajut a tots els nuclis de Catalunya que vertaderament ho necessitin.

Arribada del Governador General de Catalunya i el Conseller d'Obres Públiques

Barcelona.—Procedents de Madrid, arribaren a aquesta ciutat el Governador General de Catalunya, senyor Fèlix Escales i el conseller d'Obres Públiques, senyor Vallés i Pujals.

Al Baixador de Gràcia eren esperats per una nombrosa multitud, entre els que hi figuraven els Consellers de Finances, Economia i Agricultura, el de Treball, el de Sanitat i Assistència Social; el Cap de Cerimonial i moltes altres personalitats.

Tot seguit es traslladaren a la Generalitat, on tingueren un canvi d'impressions donant compte a llurs companys de les gestions fetes a la Capçal de la República.

Queda convocat Consell per a les 5 de la tarda.

Manifestacions d'última hora fetes pel Governador General de Catalunya.

Barcelona.—El Governador General de Catalunya Sr. Fèlix Escales, ha rebut a un quart de dues de la tarda als informadors, manifestant-los-hi que no pot ampliar les notícies donades a la redacció del Full Oficial del dilluns.

A una pregunta d'un dels informadors sobre la reposició dels Ajuntaments, ha contestat que s'estudiarà en el Consell que avui ha de celebrar-se a les 5 de la tarda, i que es procurarà donar la major rapidesa possible a aquest assumpte.

Plena tranquil·litat

Barcelona.—El senyor Duelo ha manifestat a darrera hora als informadors que no hi havia notes que comunicar, ja que es goçava de bona tranquil·litat.

Preguntat sobre els camions blindats arribats a aquesta ciutat ha contestat que, han arribat 9 camions blindats, amb desfil al Parc mòvil, però que degut a no poder-se encabir en dit local, es procedirà tot seguit a estudiar la forma de solventar tal insuficiència.

Conferència del Sr. Puig i Cadafalch

Barcelona.—Ha estat pronunciada una interessant conferència a la Saia Capítular de la nostra Catedral, amb motiu de la visita que feren a la mateixa els amics dels museus a Catalunya:

Explicà en forma mestriosa totes les modalitats d'art de l'esmentat temple.

ESTRANGER

Del Cas Hauptman

Trentón.—El Tribunal especial ha denegat la petició d'indult al processat Hauptman, presunt assassí del nen Lindberg, no abrigant-se cap esperança pel processat ja que aquest es l'últim Tribunal per el recurs del procés.

El vol Cuba-Espanya

L'Havana.—L'aviador Menéndez ha emprés el seu vol en direcció a Venezuela, Pará, Natal, Dakar a Espanya, aquest vol es per a tornar la visita que feren en aquell'illa els malograts aviadors espanyols Barberán i Collar.

JOAN ROVIRA ROURE

Advocat dels Col·legis de Lleida i Barcelona

Assabenta a la seva distingida clientela que ha traslladat el seu despatx a

Rambla d'Aragó, 2. entressol-esquerra — LLEIDA

Enric Granados, 153, 1.er, bis, 1.º — BARCELONA

Tasques municipals

Moltes i importants són les tasques realitzades per l'actual Ajuntament amb els pocs mesos d'actuació.

No han sigut tasques fetes com ens tenien acostumats els Ajuntaments d'Esquerra i com vulgarment es diu a só de tímals, sinó tot el contrari.

En aquest breu comentari anem a destacar el que fa referència a la qüestió del blat, que tant afectava a la nostra pagesia i encara avui afecta a la major part dels agricultors, d'ençà d'aquella fatídica ordre d'importació de blat decretada per l'ex-ministre Sr. Marcel·lí Domingo.

Els nostres amics del Consistori seguidors de les orientacions dels capdevaners de Lliga Catalana, no aplegaren els pagesos del terme de Lleida i els feren mil promeses; si no que l'encarregar-se de les tasques municipals, després de l'etzagaiada del 6 d'Octubre, trobaren que la nostra pagesia estava amb una situació angüosa en no poder vendre el blat, i donant-se compte de la gravetat, sense auries ni promeses, es dedicaren a l'estudi del problema i cercar-s'hi sol·lució.

Conservadorisme i progrés social

Nosaltres, senyores i senyors, contra la revolució social no hi oposem el conservadorisme. No, no! Fóra un error, fóra un crim! Si es pogués establir la consolidació definitiva del «stato quo» econòmic actual en forma que tots els homes gaguessin de continuar ells i llurs descendents en les situacions que ocupen, no solament hauria mort tot estímul i tota temença, sinó que s'hauria creat la més salvatge de les revolucions, perquè si als homes que avui són desheredats de la fortuna els fal·leu el camí de la millora, d'aquests homes, necessàriament en féu revoltats, en féu enemics de la societat. No, nosaltres som partidaris del progrés social sense límits; és a dir, solament amb un límit que implica el progrés mateix, o sigui que el progrés social no pugui destruir la riquesa damunt de la qual aquest progrés social ha d'assentar-se.

Es una cosa fatal que els potentats cada dia hauran de resignar-se a donar més de llur patrimoni a la col·lectivitat i que els desheredats cada dia trobaran en l'Estat i en l'organització social una millor situació. Això és el que s'ha de produir i es produeix fatalment en els països que segueixen una doctrina evolutiva. Els països que en matèria social van per un camí revolucionari, com hi ha anat Rússia, han fet miserables els potencials, però dels pobres n'han fet afamats. Que es compari la situació de l'obrer a Anglaterra i de l'obrer a Rússia; però al costat del viure material, té una altra cosa imponderable que val més que totes les riqueses, i és que és un home lliure i un ciutadà voluntari, conscient dels seus deures.

(Del discurs pronunciat per Francesc Cambó a Badalona diumenge passat).

Avui després d'un gran treball; vencent tots els obstacles i no escatimant esforços de cap mena, s'ha pogut col·locar tot el blat ofert fins al mes de desembre a 47 pessetes, net de descompte per guà, quedant només, alguna partida petita oferta amb posterioritat, degut a obstacles originats per la inestabilitat del Ministeri d'Agricultura, però s'espera col·locarlo dins de poc temps; havent-se venut ja un total de 600.000 quilos.

La pagesia del nostre terme municipal, es una de les poques que afectades per aquest difícil problema, ha pogut gràcies als homes de Lliga Catalana, vendre el blat a un preu vertaderament remunerador, sense haver d'anar a la pignoració, que representa sempre una disminució de preu, pel pagament d'interessos per mòdic que sigui el tant per cent i d'altres despeses i mermes.

La nostra pagesia pot estar plenament satisfeta dels Regidors de Lliga Catalana i pot dir com aquell adagi català, «que per els fruits es coneixen els arbres».

Llegiu i propagueu ORIENTACIONS.

Orientacions

Preu d'un número 15 cts.

Preus de subscripció

Trimestre . . .	2'00
Semestre . . .	4'00
Any	8'00

A la Bordeta

C. D. Martorell 3; Lleida S. C. 5

Ahir es jugà en el camp de la Bordeta, el partit corresponent del Campionat de 2.ª divisió de Lliga Catalana, entre el C. D. Martorell i el Lleida S. C.

El camp, malgrat la boira, va haver hi molta animació, cosa que demostra l'espectació despertada per la qualitat d'ambdós equips.

Sens dubte fou el millor partit que em vist ací Lleida des de que es començà el Campionat de 2.ª Divisió. La primera part fou la més interessant perquè els dos bàndols atacaren amb coratge, éssent d'un domini altern però, que els forans aprofitaren més les ocasions la qual cosa els valgué marcar 3 gols, mentres que el Lleida sols en marcà 2.

La segona part la fisuomia de la lluita canvià de tal manera que es pot dir que va ésser un domini constant dels locals. No obstant el Martorell va fer algunes avançades que posaren en perill la porta del Lleida però sense resultat. Posem de manifest la bona actuació de l'equip local en aquesta part que quan els seus partidaris ja no confiaven en guanyar marcà els 3 gols que li donaren la victòria.

El primer gol del Lleida fou obra d'En Santiveri, en rematar un corner tirat per Ollé.

En Miquel del Martorell aprofitant una mala entesa dels defenses locals, d'un bon xut aconseguí marcar el primer gol pel Martorell que els hi valgué l'empat.

Als vint minuts de joc, Rodríguez aprofità una fallada de l'Avelino, i d'un bon tret marcà el segon gol pel Martorell. Poc després Miquel aconseguí el tercer gol per l'equip forà.

Pirla al rematar amb el cap un corner tirat per En Cárdenas, feu que disminuís la diferència marcant el segon gol del Lleida.

A la segona part En Pirla al tirar un «freak k» directa a la porta desde la línia dels defenses aconseguí l'empat a 3 gols.

En tirar Cárdenas un corner marcà el quart gol. El quint a favor del Lleida, que fou el millor de la tarda el va marcar Santiveri al rematar un bon centre de Cárdenas.

Els equips es varen arrencar com segueix: C. D. Martorell; Vallbona. Mas, Carreres, Soler, Roca, Montserrat, Miquel, Rodríguez, Font, Matas i Burillo.

Per el Lleida, S. C.; Pons, Avelino, Domingo, Avelló, Castro, Latorre, Ollé, Pirla, Santiveri, Molins i Cárdenas.

Del Martorell es distingí en primer lloc la defensa que fou el millor de l'equip, el mitjos compliren, destacant-se Roca que superà al mig centre contrari, i de la devantera Miquel, el porter fluix.

Del Lleida en primer lloc cal des-

taçar l'actuació de la devantera que feu un partit, que serà difícil de superar, jugant els seus components amb molta compenetració i demostrant tots que són perillosos en el xoot; el Lleida S. C. quan tingui millor aco-plades les altres línees, amb aquesta devantera lograrà una classificació, al nostre entendre, envejable.

Els mitjos, durant la primera part varen estar molt fluixos i no lograren contenir a la devantera contrària, però, com ja hem esmentat, a la segona part afectuaren un bon partit, destacant-se Abelló. La defensa fou el més fluix de l'equip, Pons a la porta va complir.

	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
Tarragona . . .	2	2	0	0	8	3	6
Mora d'Ebre . . .	2	2	0	0	7	3	5
Catalunya . . .	2	1	0	1	7	5	4
San Sadurní . . .	2	1	0	1	9	5	4
A. S. Lleida . . .	2	1	1	0	8	7	3
Tàrrrega . . .	2	0	1	1	4	4	3
Reus	2	1	0	1	3	4	3
Gimnàstic . . .	2	1	0	1	7	5	2
Amposta	2	1	0	1	2	3	2
Dertusa	2	1	0	1	5	10	2
Lleida S. C. . .	2	0	0	2	8	11	2
Martorell . . .	2	0	0	2	5	10	0

Per al diumenge, dia 19, a les 2'45 de la tarda, es jugaran els següents partits: Mora-Catalunya Vilanova, Martorell-Tarragona, Amposta-Lleida S. C., Dertusa-Reus, Tàrrrega-S. Sadurní, A. E. Lleida-Gimnàstic.

ORIENTACIONS, porta una selecta informació política regional, nacional i estrangera. No deixeu de comprar-lo tots els dilluns.

Al Camp Escolar

Nuria, 0 Ferrovíaris, 0

Ahir, i corresponent al campionat «amateur» de Lleida, es va celebrar en aquest camp el partit de futbol entre els equips «Nuria» i «Ferrovíaris». Aquest partit, com ja era de preveure, no tingué cap història, donat que ambdós equips forniren un joc de poca classe, si bé podem dir, que el Nuria ens demostrà tenir un xic més de conjunt i malgrat tot, oferí alguna jugada de bon gust.

El partit comenà un quart més tard de l'hora anunciada i a les ordres de l'àrbitr, els equips foren:

Nuria: Boleda; Llop I, Melé; Paco, Amengual, Pons; Folch, Broto, Casals, Ros i Solé.

Ferrovíaris: Espin; Martínez García; Castillo, Badia, Bravo; Soissona, Soberà. Pascual, Diaz i Sierra.

Una vegada sortejat el camp, es posà la «pilota» en joc, estant encarregats de fer-ho els Ferrovíaris. Sembla de moment, que els del Nuria han de fer-se amb els dos punts, ja que després d'un petit domini i quan sem-

blava que el «deseoso» gol era segur, el seu extrem Folch, fallà i tirà la pilota a «corner». Executat aquest i tirat pel mateix extrem, fou rebutjada després d'un gran centre, per la defensa enemiga, segueix la presió del Nuria però sense sort, i als vint-i-cinc minuts, es llançà el segon «corner» contra el Ferrovíaris essent allunyat, habent-se produït però, una «melée» pels seus adversaris. Els Ferrovíaris feren alguna escapada, però trobaren en la defensa una muralla, la qual jugà una primera part molt bona, acabant la mateixa s'ens que el marcador funcionés.

Comença la segona part i el partit prent un caire no de futbol sinó de «lucha», el públic protestava algunes jugades violentes d'alguns jugadors, però l'àrbitr poc enèrgic i entés, deixà fer tot el que es volia i per aquesta raó, n'apoderà dels jugadors un nerviosisme que de no ésser aquest s'hagués un partit «bell». Es feren alguns «penaltys», però l'àrbitr es veu que dormia i en aquest segon temps, tingué d'intervenir la força pública i gràcies a ella no passà res.

El partit acabà sense fer-se cap «goal», però hem de dir que amb un àrbitr com hauria d'ésser, el Nuria s'en hagués sortit més beneficiat.

Els Ferrovíaris presentaven alguns elements reservistes i per això el seu adversari el dominà lleugerament.

Es destacaren pel Nuria en primer lloc, el defensa Llop I, que gràcies al mateix, pot dir-se no foren vençuts, essent per tant el millor dels 22. De la línia mitja encara que un xic fluixa, destacà el mig centre Amengual i de la devantera, el millor Casals seguit per Broto, els demés feren quan pogueren però sense destacar-se.

Dels Ferrovíaris, el seu defensa Martínez, fou el millor i de la mitja Bravo, de la devantera Pascual i l'extrem esquerra, seguit pel seu opositat de la dreta.

Es llançà tres «corners» contra dos a favor del Nuria.

A. LLOP.

Rayo, 3 F. J. C., 0

Ahir, i al mateix camp, celebrà també el partit de campionat amater, els equips Rayo i F. J. C., que va acabar amb la victòria del Rayo per tres gols de diferència i no en marcaren més per la forta defensiva a que es varen entregar els del F. J. C. que molta part del partit jugaren amb nou jugadors.

L'àrbitratge d'Albitos fou acceptable.

X.

Campionat de Lliga Catalana 2.ª Divisió

Resultats dels partits celebrats ahir: Tarragona-Amposta, 2-1. Reus-Mora, 2-2. Catalunya A. S. Lleida, 4-2. Sant Sadurní-Dertusa, 5-2. Tàrrrega-Gimnàstic, 3-1. Lleida S. C.-Martorell, 5-3.

Campionat de Lliga Nacional 1.ª Divisió

Oviedo Ossassuna, 5-2. Atlhètic de Bilbao-Manrid, 1-0. Betit Barcelona, 2-0. Hèrcules-Racing, 4-1. Espanyol Sevilla, 6-1. Atlhètic de Madrid-València, 2-2.

Segon grup

Júpiter-Arenes, 1-1. Badalona Donostia, 3-1. Irún-Sabadell, 3-0. Baracaldo Girona, 3-0.

N. de la R.—Tots els representants dels Clubs forans que desitgin que s'els hi publiqui la resenya dels esports, poden enviar-ho abans del dilluns, per així poguer ésser complaguts. Redacció i Administració: Impremta Sol.

No ho dubteu: ORIENTACIONS, es el vostre Setmanari.

BOXA

Anit a Balaguer Una excel·lent victòria de Labella

Anit, al Teatre Principal de Balaguer, es celebrà un magnífica veïllada amateur organitzada per la Unió Esportiva Balaguerina, que assolí un gran èxit de públic i també esportiu.

En primer lloc, Ló II guanyà per escàs marge de punts a Laza, del Lleida B. C.

Canals i Rosell, després de cinc represses molt mogudes, es fallà nul, encara que la decissió podia haver se donat al nostre, que féu un tasca més efectiva.

Farré, guanyà a Mifarro, del Terrase B. C. per punts, dominant sempre el balaguerí que colpí amb més potència.

Galicia, guanyà per punts a Pujol del T. B. C. amb qui al nostre tenia fets dos matxs nuls.

Cazorro II, del T. B. C. en un bon combat, guanyà per punts a Blauzaco del «Ferrand B. C.»

Tomás, també del T. B. C. en un bon combat, guanyà per punts a López del F. B. C.

En el darrer combat, el nostre Labella, s'emportà amb Munuera, del T. B. C. finalista del Campionat de Catalunya. Labella, a la primera represa, igualà, i començà a la segona a imposarse, tocant amb un fort ganxo de dreta la barbata del subcampió i el tirà a terra per 7 segons, fent-lo caure dos vegades més pel compte de 6 i 3 segons, dominant ja fins al final i assolint una esclatant victòria als punts, encara que de tenir Labella més experiència, hagués pogut guanyar abans del límit.

En fi, una veïllada que plagué a tothom.

El Senyor VERITATS.

Impremta Sol - Teléfon 2173 - Lleida